

Kimi zaman gerçeklerle hayaller birbirlerinin
içine girip dolanan birer sarmal yumak gibidirler...
Romanda sadece Ressam Z ve
onu yaptığı resimlere iten dürtüler gerçektir.
Onun dışındaki bütün her şey hakiki dünyada
yaşanmışlıklardan sonra duyumsanan birer
sanrıdan ibarettir...

Roman;

Ressam Z'nin,

Çok kötü gidiyor olmasa da, evliliğinin, özgürlüklerini, yeteneklerini ve çalışmalarını sınırlandırdığına inanarak, kendisini çok bunaltan bu döngüden uzaklaşıp,

Marmara Adaları'nda ve Kapıdağ Yarımadası özelinde karşılaştığı insanlar, doğa ve olaylar örgüsü içinde ve,

Günümüzde sanatçı özgürlüğünün, süregelen despotik/baskıcı yapının ve görsel/plastik sanatların geleceğinin tartışılıp seslendirildiği ortamlarda özgürce yaptığı resimlerle de süslediği içe dönük hayatından imgesel bir kesittir...

Nitekim;

Resim sanatçısı Z;

Nasıl yürütülüyor olursa olsun, evlilik kurumunun ve bürokratik iş yaşamının, sanatçının özgürlüğünü çoğu kez elinden aldığı, onun yaratıcılık dünyasına baskı yaptığını,

Yapıntı bile olsa her bir kavrama karşın sanat öncelenmiyorsa, bu ortamlarda özgün, hür, farklı ve güzel bir rengin, sesin, biçimin ve olgunun asla çıkamayacağını,

İleriye götüren, çoğaltan, yetkinleştiren özgür bir yaratı dünyasının ancak hiçbir kısıtlamanın olmadığı tam bir hürriyet evreninde şekillenebileceğini yaşayarak görmüş bir bireydir.

Bu sebeplerle;

Kırk yılı aşkın bir zaman diliminde sürdürdüğü evliliğinin bütün beklentilerini, kazanımlarını ve ruhsal birikimlerini tartarak aldığı cesur bir kararla, sırf resim dünyasına yeniden dahil olup özgürce resimler yapabilmek için evini, eşini ve kızını gerilerde bırakıp, hiç tanımadığı bir adaya doğru yola çıkmıştır.

Roman; işte bu yarı imgesel yolculukta onun iç dünyasını yansıtan ve renklere/çizgilere olan tutkusunun yarattığı hayalinin anlatımıdır...

*Emeđi en yüce deđer sayıp,
onun yetenekten de önce geldiğine inanmış sanatçuların;
zgrlklere olan özlemlerine
sonsuz ve sınırsız saygıyla...*

Bazen içimizdeki ben, hayalimizdeki ben'le yüzleşir. Ulaşılammamış özlemler, yazıklanan geçmiş yıllar, sebepli/sebepsiz kırılğanlıklar ve hayatın bazen doğrudan kendisi çıkagelir karşımıza aniden.

Bazen korkar, bazen gülümseriz...

İşte o an, tam da ruhumuzun aynasıdır, tam da bizizdir o karşımızda olan.

Keşkeler iyi ki'leri, olmasaydılar oh olsun'ları, belkiler ama'ları kovalar durur aklımızda. Karmaşa içindeyizdir. Ardımızdan gelen biri seslense duymayız bile... Ağzımızdan çıkan "Hı... Bana mı dedin?" sözü ve bakışlarımız; hayret, şaşkınlık ve endişe dolu olduğumuzu anlatan ve fakat bizim en masum pozumuzdur. O anımızı yakalayivermiştir fotoğraf makinesinin objektifi sanki.

Deklanşöre basılmıştır aslında. Cıscııldak ortadayızdır. Kimilerine göre o bir suçüstü hâlidir. Tamam, peki, olabilir... Ama bize göre o, belki de, eğer varsa bile suçumuzu ikrar ettiğimiz, her şeyi olduğu gibi anlattığımız "pişman değilim" dediğimiz o anımızdır.

Renk ve desen dolu, yağlıboya/suluboya resimler, natürmortlar, portreler, peyzajlar da işte o saklı duyguları yansıtırılar çoğu zaman. Yapana göre değişen, bakana göre değişen, durmadan yenilenen, yaşayan, evrilen canlı duyguları...

Evlilik;

Dayanışmanın, devamlılığın, dinlemeyi bilmenin, etkilenmenin, fark edilmenin, seçilmenin, gülümseyebilmenin, ilerlemenin, saygının, her şeyi hevesle sürdürmenin, sevinçle yaşamının, el ele yürümenin, içini açabilmenin, birlikte ruhen çoğalabilmenin,

başını omzuna koyabilmenin, açıldığında üstünü örtebilmenin,
Çıkarısız sevebilmenin, zorlukları birlikte yenebilmenin, her
şeye omuz vermenin, rüyalarını uyanır uyanmaz unutmadan/
saklamadan anlatabilmenin, ortaklaşmacılığın, dünyaya yeni bir
insan getirip, ona bir şeyler kazandırarak birey yapmanın hazzı-
nı ve onurunu taşımanın, karşılıksız esirgemenin, unutulmuş fe-
dakârlıkların ve mutlu yorgunlukların adıyla,

Ve netice olarak, daha daha özgürleşme, ölüme kadar giden ya-
şam yoldaşlığı ve içselleştirilmiş kültürel bir yapılaşma dizgesi ise,
Güzeldir...

Yok eğer;

Evlilik;

Açılmamanın, anlayamamanın, azalmanın, hep değişmesini
ummanın, dönüşmemenin, katılmamanın, koruyamamanın,
saygısızlığın, üretmemenin, derdini dökmemenin, adam yeri-
ne konmamanın, bencilleşmelerin, yürek tıptırtılarının, elini alnı-
na götürüp; “üşütmüşsün sen, sana nane-limon yapayım” diye-
memenin,

Bir türlü tam sevememenin, güçlülere karşı ayrı ayrı konum-
lanmanın, değeri olan hiçbir şeye aldırılmamanın, edimlere omuz
silkmeyenin, paylaşmamanın, birbirinin omzuna binmenin, rüyala-
rını gizleyerek anlatmak istememenin, ayrı bir dünya kurup ora-
da yaşamamanın, ayrışmanın, evlat sahibi olmanın hiçliğini savun-
manın, hep karşılık beklemenin, özgürleşmemenin, yüksünme-
nin ve mutsuz yorgunlukların adıyla,

Ve sonuçta, sadece katı kurallar, yasaklar ve bütüncül bir ya-
pılanma manzumesi ise,

Kötüdür...

BUNALTI¹

Gecenin belki de tam ortalarıydı...
Geykunun en güzel saatleri olmalıydı. Hiç çıt çıkmıyordu sokaklarda... Karşıdaki lokantanın yazıları silik tabelası sallanıyordu rüzgârda sadece.

Yanıp sönen ışıklarıyla çok yükseklerden tek tük uçaklar geçiyor, yıldızların arasından akıyor, sonra birden silinip gidiyorlardı. Gökyüzünün sırlarla dolu sonsuz/hudutsuz uzak dünyası, sanki yeryüzüne çok yakınmış gibiydi. Işıklarla delinmiş, kevgir gibi olmuş, garip siyahımsı boşluklara takıldı kaldı gözleri... Ayın yarı aydınlığında, mavi dumanlı bir örtü vardı adeta kentin üstünde.

Ne yapsa?

Gecenin bu vakti, sokaklara mı atsa kendini... Ya da birahanelere mi dalsa. Birbiri peşi sıra sert/soğuk içkiler mi devirse. Özgür ve yalnız, yaşlı ve efkârli, gizemli ve terk edilmiş kadını mı oynasa.

Nasıl başlasa, nerede dursa?

Yoksa bacak bacak üstüne atıp bir sigara mı yaksa?

Böyle bunalınca, kıyıda köşede kalmak istiyor, tenhalık yerler arıyordu...

Kala kala bir hayalleri kalmıştı elde zira. Her şey bir bir kopup gitmişti uzaklara. Dünya yine aynı dünyaydı, ama artık manen bir başına kalmış bir insandı...

Yalandan, riyadan, sahteciliklerden, kalleşliklerden, yapmacıklıklardan ve bencilliklerden nefret ederdi. Bütün bunlardan duyduğu tiksinti, onu ıyyy... dedirten ve yüzünü buruşturup başını omuzlarının arasına gömerek içini kaldırtan, bütün vücudunu iğrenmeye götüren bir beden diline itiyordu.

Bütün bu çirkinliklerle hayatında artık yeniden yeniden karşılaşmak istemiyordu ama hayat arkadaşı olarak seçtiği ve ara sıra söylemiş olsa da adlandırdığı deyişle bu “muhterem” zati, bunlara karşı mücadelesinde ne yazık ki, çok kez yanında bulamıyordu. Evet hiçbir durumda kendisini yüzüstü bırakmış değildi, ama kadınların her zaman arzuladıkları gibi yoğun bir ilgisini de yansıtamadığını düşünüyordu. Bu kötülöklere karşı onun sadece “Kaç bunlardan...” demekle yetindiğini görüyordu...

Hayal kırıklıklarıyla doluydu yaşamı...

Bocalayıp duruyordu...

Ona göre, evlilik; insanı bağımsız davranamadığı bir konuma sokuyordu.

Yıllar boyu sürsün ister miydi insan huzursuzlukları...

Bazı şeyler çabucak geçiveriyordu. Güzel olan şeyler bir de bırakıyordun çok erkenden bitiveriyordu. Anlayamıyordu bile insan. Hayat buydu belki de...

İki yılı flört, bir yılı nişanlılık ve kırk yılı da evlilikle geçmiş bir beraberlik için kısa bir özet yap deselerdi ne derdi acaba? Kaç cümle kurardı ve neleri öne çıkartırdı. Olduydu olmadıydı, yapardın yapmazdın, giderdin gitmezdin, onu öyle söyleyecektin söylemeyecektin... Bir sürü bir sürü tartışmayla geçen ayları da oldu, sakın, itirazsız, ruhuna iyi gelen kabullenilmiş günleri de...

Hayatın bir karanlık yüzü vardı ve elbette bir de ışıklı, güleç yüzü...

Evlilik bir alışma olmamalıydı, sürekli yenilenme olmalıydı...

Uykulu gözlerle pencereden dışarıya baktı yeniden. Kentin uzak kıyılarında oluşmuş yoksul/varoş mahalleleri ve onun uzantıları şehrin kuzeyinde kalan yamaçlara kadar gidiyordu.

Buzdolabını açtı usulca. Bakındı... Bir şeyler mi yese, yoksa bir şeyler mi içse?.. Şişenin dibinde kalmış, viskiyi gördü. Ne zamandır orada unutulmuş, bekliyordu öyle... Doldurdu bardağa... Bir dikişte içti... Boğazı yandı...

Kendisiyle, hayatıyla, yetenekleriyle, kararlarıyla, güçlü/zayıf bütün alışıldık davranışlarıyla yüzleşmek istiyordu.

Balkona çıktı.

“Bata çıka götürüyoruz bu hayatı...” dedi. Soranlara “İyiyiz

biz...” demeyi ne kadar da çok isterdi kimbilir. Düş kırıklıklarıyla geçen, neşesiz, keyifsiz tüketilen yılların çizgileri vardı sanki yüzünde...

Kollarını göğsünde çaprazlama birleştirdi. Boynunu omuzlarının arasına çekti. Soğuğu iliklerine kadar hissetti. Birkaç kez art arda avuçlarına sıcak nefesini hohladı. Hava sanki kara çevirecek gibiydi.

Daha birkaç gün önce dolunay olan ay; kenarından kenarından yenmeye başlamıştı. Yukarılara yükselen ay, şimdi aşağılara doğru iniyor, insanın yalnızlığını çoğaltan yıldızlar ışıklarını kısıyorlardı. Gökyüzü kalaylanmış kubbe gibiydi. Gecenin saatleri ilerlemiş/tükenmiş, sabaha pek bir şey kalmamıştı... Kenarları akasyalı, kavaklı o uzun şosede farlarını yakmış, yola revan olmuş gidiyordu bir kamyon...

Cep telefonunu aldı eline, tuşlarına bastı...

-Aloo...

-Abla hayırdır? Bir şey mi oldu, bu saatte?...

-Hayır hayır... Bir şey yok! Sakin ol... Uyuyor muydun?

-Aşk olsun be abla! Yüreğimi ağzıma getirdin. Kendimi yataktan nasıl attım bilemedim. Bu saatte ne yapılır! Uyuyordum tabii... Saatin beşi ya abla...

-Seliş... Bütün gece uyumadım. Bu saati zor ettim. Seni arıyorum çünkü hiç iyi değilim.

-Abla gene ne oldu Allah aşkına?

-Bir şey yok. Her zamanki işler işte. Çok bunaldım.

-Abla... Bu saatte konuşulacak iş mi bu? Yat uyumaya çalış. Sabah konuşuruz. Ne oldu? Kavga mı ettiniz? Bu kaçınıcı...

-Bariz bir kavga yok. Rutin hâller işte... Enişten emekli olup iyice yaşlanınca daha bir böyle oldu. Her konuya burnunu sokuyor. Her şeye küfür eder oldu. Ana avrat düz gidiyor sinirlendi mi... Saydırmadığı kimse kalmadı... Terminatörden ilham alarak ona "Teftişatör" ismini taktım. Her şeyi denetleyen, ortalığı dağıtan, zulmeden anlamında... Sorgulama, sorgulama, sorgulama... O nedir, o niye öyle, bunu niye böyle yaptın, gerekli miydi, kaç lira tuttu?.. Öff, öff, öff... Yetti artık. Doymadı gitti bu ifadeye çekmelere... Doyamadı... Evin içinde nefes alacak alanım kalmadı.